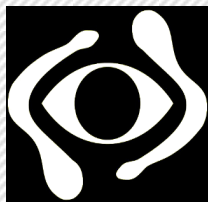

Els dijous del

Cineclub

Estrenes. França | 24 de febrer 2022 | Sessions: 20.00 i 22.30 h

Petite maman

Céline Sciamma, 2021

Sinopsi

Nelly té vuit anys i acaba de perdre la seva àvia. Mentre ajuda als seus pares a buidar la casa en la que la seva mare va créixer, explora el bosc que l'envolta, on la seva mare va jugar de petita. Nelly coneix a una nena de la seva edat i es fan amigues. Juntes construeixen una cabanya en el bosc i estableixen un lligam especial.

Fitxa tècnica

Direcció..... Céline Sciamma
Guió Céline Sciamma
Música Para One
Productora Lilies Films, MK2 Films
Fotografia Claire Mathon
Durada 72 minuts
Gènere..... Drama
País..... França

Fitxa artística

Joséphine Sanz,
Gabrielle Sanz,
Margot Abascal,
Stephane Varupenne,
Nina Meurisse,
Florès Cardo, J
osée Schuller,
Guylène Péan

Covid-19

L'ús de mascareta durant el visionat de la pel·lícula és obligatori.

Mantenir la separació entre
seients les persones no convivents.

Rodada al mig de la pandèmia amb dues nenes com a protagonistes (i tres adults en papers secundaris) en un casal envoltat per un bosc com a locació principal, **Petite maman** arrenca en un geriàtric: Nelly (Joséphine Sanz) és una nena de 9 anys que no ha pogut acomiadar-se com hauria volgut de la seva estimada àvia, que acaba de morir. Els seus pares (Stéphane Varupenne i Nina Meurisse) la porten a la que fos el casal de la víctima mortal per buidar prestatges i biblioteques en un procés inevitablement dolorós. La mare no suporta el trànsit, abandona el lloc i deixa que el seu marit acabi la tasca. Fins aquí un film realista més sobre els diversos mecanismes a què persones de diferents edats apel·len per emprendre un duel.

Tot i això, per a la resta dels escassos però profunds i fascinants 72 minuts de **Petite maman** la directora de **Tomboy** i **Bande de filles** ens té reservada una sorpresa. Sense abandonar el naturalisme de les situacions i les actuacions, comença aquí una estranya veta fantàstica que no convé anticipar-ne la resolució. La veritat és que Nelly es farà d'una nova amiga de la seva mateixa edat, Marion (Gabrielle Sanz), que està a punt de ser operada, i això donarà peu a diversos descobriments i revelacions

que les petites assumeixen amb la innocència pròpia de l'edat (i també amb una maduresa una mica il·lògica que després troba la seva justificació).

Sense ostentacions ni excessos, amb una bella fotografia a càrrec de Claire Mathon (la mateixa col·laboradora de **Retrato...**, premiada amb el guardó ADF a Mar del Plata), que mai no es degoteja en la bellesa de l'entorn, veiem com les noies armen una casa al bosc, cuinen *pancakes*, interpreten una obra que elles mateixes van escriure, bufen les espelmes per celebrar un aniversari. La dolçor al mig de la tristesa, la (re)trobadura enmig d'un viatge en el temps molt especial. La pel·lícula fa recordar per moments la també notable Yuki & Nina, de Nobuhiro Suwa i Hippolyte Girardot; i a dues joies més com **El meu veí Totoro** i **El viatge de Chihiro**, totes dues de Hayao Miyazaki, però Sciamma aconsegueix un univers tan femení, íntim i distintiu que converteixen aquesta petita (en durada) pel·lícula en una faula sobre el temps i els afectes per totes les edats, amb unes dimensions i abastos insospitats.

Un fons retrat de la infància

Nelly té vuit anys i acaba de perdre

la seva àvia. Un fet que Petite maman ens presenta en una primera seqüència molt evocativa, en una residència de gent gran. Nelly és una nena molt desperta i disposada, capaç de percebre molt més del que els adults li confien. Després d'aquesta pèrdua, Nelly i la seva mare es dirigeixen a la casa de l'àvia per buidarla. Allí els espera el pare i una infinitat de records que hauran de decidir si conservar.

Durant uns dies, Nelly transitarà per aquesta casa perduda a la meitat del bosc. Un lloc màgic on la nena coneixerà una altra petita de la seva mateixa edat, de nom Marion. Ambdues començaran a compartir jocs, amb una cabanya com a element principal. Un refugi que la mare de Nelly va construir de petita i que servirà de curiós nexa d'unió, entre aquestes dues nenes tan semblants. Una trama senzilla al voltant de la infància, que aquí es retrata amb veritable profunditat. I és que Nelly i Marion són personatges amb capes, a qui la càmera no mira des de la infantilització.

Jugant amb l'absència i la imaginació

En un apropament als personatges que permet a Petite maman afrontar una infinitat de temes amb una exquisida senzillesa. Aspectes com el dels comiats, especialment quan les circumstàncies t'han privat de l'oportunitat de verbalitzar allò que desitjaves. Encara que aquí són més poderoses les absències i aquest estar i no estar. Amb aquesta mare que es deslliga absolutament del paper tradicional que la societat ha imposat. Una mare que no mostra gaire empatia cap a la seva filla i que ha de lluitar contra els seus fantas-

mes, per poder tornar a Nelly.

Rols que a la pel·lícula no encaixen i tenen vida pròpia. Perquè el pare de Nelly tampoc no sembla comportar-se com una teòrica figura de protecció i autoritat. Molt al contrari, sembla que estiguem davant d'un intercanvi curiós de papers, amb una Nelly més conscient i de verb més profund. Circumstàncies que arriben al punt àlgid amb l'aparició en escena de Marion, una misteriosa nena que viu amb una mare coixa i absent. Molt significativa és la primera seqüència que ambdues comparteixen a la casa de Marion, on veiem com l'amfitriona prepara a la seva amiga una xocolata.

Seqüències que ens suggereixen i que ens avancen el màgic gir de guió que Sciamma imagina. Una aposta per la màgia i les temporalitats detingudes, que sense necessitat de focs artificials ens presenten un viatge senzill en el temps. Molt veritable, en part, gràcies a aquesta màgia desbordant de les que estan abordant les primeres etapes del camí. En una mena de joc de miralls, amb el qual som testimonis del va ser i el serà.

Céline Sciamma continua creant bellesa a 24 frames per segon

Traslladat a la pantalla mitjançant un preciosisme delicat i molt senzill. A Petite maman no hi ha estridències, sinó un retrat pla, que casa a la perfecció amb aquesta dita del que és bo, si breu, dues vegades bo. Començant per un metratge de setanta-dos minuts i, especialment, per les seqüències plenes de silencis, mirades i objectes posseïdors d'un vast significat. Vegeu aquest bastó que Nelly rescata de la residència de

la seva àvia a l'extraordinària seqüència inicial.

Un treball que la realitzadora Céline Sciamma va portar fins al sublim a **Retrato de una mujer en llamas**. Però que ja va deixar entreveure en altres propostes com Tomboy, una cinta que també s'acostava a una nena des del misteri i una mirada subtilment bella. Aquí, de nou, presenciem un retrat que se sustenta en allò no dit i en allò que evoca una mirada o una simple pregunta.

Destacant per sobre de tot, la preciosa feina que la realitzadora aconsegueix dels seus joves intèrprets. No ha de ser fàcil aconseguir que una nena tan petita actuï de manera tan neta i evocadora. Treball que la directora francesa aconsegueix a la perfecció, servint-se, a més, d'unes localitzacions ideals per transmetre aquesta sensació d'estar presenciant un conte.

Conclusió

Tenint com a resultat una pel·lícula que demostra el que es pot suggerir amb molt poc. Perquè Petite Maman necessita només cinc intèrprets, unes quantes localitzacions i menys d'una hora i mitja per fer-nos transitar per un viatge màgic. No és això del que tracta el cine? Sens dubte Sciamma ho aconsegueix, gràcies fonamentalment a un guió molt ben armat que es treu del barret de copa un gir genial. Però, sobretot, gràcies a la falta de pretensions i la aposta per la naturalitat d'una màgia aconseguida des de l'emoció i no des del soroll.

Escrit per
Laura Tabuyo Acosta
"cinemagàvia" (text traduït)

cines
IMPERIAL

Ajuntament
de Sabadell

Cineclub Sabadell